

[Veistrup.]

vi overhovedet ingen Forhandling om. Man har altid tidligere kaldt Landstinget det overvejende og regulerende Ting. Her er man optraadt hverken overvejende eller regulerende, men direkte hindrende en Lovgivning, som baade Regering og Folketing, og jeg føler mig overbevist om, Befolkningens Flertal ønsker fremmet. Det er en usædvanlig Fremgangsmaade. Mig bekendt har jeg i hvert Fald ikke i min politiske Virksomhed nogen Sinds set en Opposition nægte at deltage i en Forhandling om et Forslag, der er fremsat af Landets Regering. Her har man altsaa praktiseret Nej-Retten i Renkultur, en Nej-Ret, som jeg føler mig overbevist om ligger langt borte fra Grundlovens Forudsætninger — jeg tror i hvert Fald ikke, at ret mange af dem, der stemte for Grundloven i 1915, tænkte sig Muligheden af, at Landstinget kunde nægte at forhandle om et Forslag, fremsat af Regeringen og vedtaget af Folketinget.

Dernæst synes jeg ogsaa, at Oppositionen kommer i en noget ejendommelig Stilling. Den Stilling, man her indtager, er i Virkeligheden et Brud med egne Teorier og Principper. Man har altid hævdet, at Forfatningen bygger paa Overenskomst. Men har man her forsøgt Overenskomstvejen? Nej, aldeles ikke. Man har givet Overenskomstteorien en god Dag, brudt sig fejl om saadanne Smaating som Regeringens og Folketingets Stilling. Man har ønsket at vise, at man bogstavelig var Overhus. Jeg spørger: Tror man, at den Stilling er klog? Tror man, den er holdbar?

Jeg er klar over, at det ikke hjælper at gaa ind i en længere Forhandling. Man gaar nu til Forkastelse af Lovforslaget, men vær overbevist om, at Sagen paa et senere Tidspunkt bliver appelleret til Højesteret: den danske Vælgerbefolkning.

Jeg anbefaler for mit Vedkommende ærede Medlemmer at stemme for det foreliggende Forslag.

Finansministeren (H. P. Hansen): De Beklagelser, der er fremkommet fra Ordføreren for Socialdemokratiet (C. F. Sørensen) og Det radikale Venstre (Veistrup), over, at man her i Landstinget ikke er gaaet ind i en indgaende Forhandling om det foreliggende Forslag, deler jeg. At Det konservative Folkeparti blankt afviser Forhandling om Gennemførelse af et Forslag, der vil betyde den lige, almindelige Valgrets Gennemførelse, vil jo ikke vække saa megen Forbavselse, men at Venstrepartiet, der fra Tidernes Morgen har staaet som Tilhænger

af Kravet om den lige og almindelige Valgrets Gennemførelse, blankt afviser enhver Forhandling om et saa vigtigt Forslag, maa unægtelig vække til Eftertanke.

Jeg er enig med den ærede Ordfører for Det radikale Parti i, at det sidste Ord er ikke sagt om denne Sag. Der er andre her i Landet, som vil blive kaldt til at deltage i Afgørelsen af dette Spørgsmaal. Som jeg sagde ved Sagens anden Behandling: Man kan vel stemme Lovforslaget ned her i Kraft af de Kauteler, der hæfter ved den nugældende Grundlov, men i det lange Løb vil det ikke kunne gøres.

Jeg anbefaler meget at stemme for det foreliggende Forslag om Forandringer i Grundloven.

Patursson: Efter det Udfald, som Afstemningen om det af mig stillede Ændringsforslag fik ved anden Behandling, vil det være forstaaeligt, at jeg vil afholde mig fra at deltage i Afstemningen om den foreliggende Sag.

Der blev af den højtærede fungerende Statsminister rettet det Spørgsmaal til mig, om Færøerne ikke tilhørte Danmark. Jeg svarede dengang, at det var en anden Behandling, og det kunde man eventuelt drøfte senere. Det vil jo tage lang Tid, og jeg skal ikke nu optage Tingets Tid, men jeg vil dog tillade mig at minde om, at ved vor Forfatnings Givelse, da Valgloven for Færøerne blev drøftet baade her i Tinget og i det andet høje Ting, fremkom det samme Spørgsmaal, om Færøerne tilhørte Danmark. Da svarede Grundtvig, at Færøerne i det mindste siden Frode Fredegods Dage havde tilhørt enten sig selv eller Norge, og hans Udtalelse fik Tilslutning fra et stort Mindretal af meget frisindede Mænd. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa vor politiske Historie, men kun nævne, at det er rigtigt, hvad Grundtvig sagde, at vi havde tilhørt os selv, det vil sige, at vi havde haft absolut Selvstyre til 1035 og derefter lokalt Selvstyre først under de norske Konger og saa under de danske Konger til 1816, da vi mistede Lagtinget. Da fik vi et Amtmandsregimente, og saa kom Forfatningsforandringen for Danmark, hvor Spørgsmaalet ogsaa kom frem, og da skete der en ganske mærkværdig Ting.

Færingerne havde i 1662 tilsvoret Enevoldskongen Hyldningsed som norsk Konge — vi var jo nærmest i Samhørighed med den norske Krone til 1814. Kongen overgav Befolkningen i dette Land den Magt, han havde som Enevoldskonge i Henhold til, gaar jeg ud fra, den Enevoldsed, som